

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ.

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός.

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΒΑΜΠΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.	Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 10.
»	» Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	»	» . . . φράγ. 12.
ΕΞΑΜΗΝΙΑΙΑ.	Ἐν Ἀθήναις μόνον . . .	δραχ. 3.	»	» . . . δραχ. 5.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΕΛΓΩΝ.

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ JUSTE.

(Συνέχεια.)

Ἐν τοσούτῳ πάντα ταῦτα ἐτέθησαν ὑπὸ συζήτησιν παρὰ τοῦ Γουλιέλμου Α΄. ὅστις δισχυρίζετο ὅτι τὰ Εἴκοσι τέσσαρα Ἄρθρα ἔβλαπτον τὰ δικαιώματα τῆς Ὀλλανδίας καὶ ἠρνήθη τὴν συγκατάθεσιν του ἐὰν δὲν ἤθελον γίνεαι αἱ τροποποιήσεις, ἃς ὑπεδείκνυεν. Ἡ δὲ κυβέρνησις τοῦ Βελγίου οὐδόλως ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀπαίτησιν, καὶ ἔκτοτε πᾶσα ἡ ἐνέργεια καὶ αἱ προσπάθειαι τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου ἔτεινον νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ συνθήκη τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπογράψῃ, καὶ τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος ὅρος ἦτο ἡ τελεία ἀνεξαρτησία τῆς ὀρισθείσης βελγικῆς χώρας. Αἱ πρὸς τὴν κυβέρνησιν συμβουλαὶ του ἐδείκνυον πρόνοιαν καὶ πατριωτισμόν. «Πρὸς οὐδέν, ἔλεγεν, ὠφείλον νὰ λογισθῶσι τὰ βάρη καὶ οἱ

ἀγῶνες προκειμένου περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς τιμῆς ἔθνους τινός.» Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον τολμηρὰ, ἀλλ' ἐπιτηδειοτάτη κατὰ βάθος ἐπέφερε τὴν ἐκκένωσιν τοῦ φρουρίου τῆς Ἀνβέρσης.

Τῇ 9 Αὐγούστου 1832, ὁ Λεοπόλδος ἐνυμφεύθη ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Κομπιένης, τὴν πριγκηπέσσαν Λουίζαν τοῦ Ὁρλεανς, πρωτότοκον θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Γάλλων. Δικαίως δ' ἔλεγεν ὁ Καζημίρ Περιέ ἐν τῇ βουλῇ, τῇ 9 Αὐγούστου 1831: «Ἡ ἐκλογή τοῦ Βελγίου ἦτο πολιτικὴ, ὁ δὲ χαρακτήρ τοῦ πρίγκηπος καθίστα ταύτην ποθητήν. Ἡ Γαλλία ὠφείλε νὰ τὴν ἀποδεχθῇ μετ' εὐχαριστήσεως ὡς μὴ συμμεριζομένη τὰς δυσπιστίας, ὧν ἡ αἰτία ὑφίσταται μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον.»

Ὁ Λεοπόλδος Α΄ καὶ ἡ Λουίζα τοῦ Ὁρλεανς ἐκατοίκησαν ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Λάκεν, ὅπερ κατὰ τὸν νόμον τῆς 28 Φεβρουαρίου 1832 ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἀνβέρσης καὶ τῶν Βρυξελλῶν. διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ τούτου νόμου ἡ ἐτήσιος ἐπιχορήγησις αὐτοῦ ὠρίσθη εἰς 2,751,322

φράγμων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του.

Τῆ 27 Σεπτεμβρίου, παρὰ τῆ βασιλικῆ πλατεία εἰς Βρυξέλλας, ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν σημαίων τῆς τιμῆς, ἀπονεμηθεισῶν διὰ νόμου εἰς τὰς κοινότητας τῆς Βελγικῆς, αἵτινες, κατὰ τὸν Σεπτέμ. τοῦ 1830, ἔδραμον εἰς βοήθειαν τῆς πρωτεύουσας. Ὁ βασιλεὺς προΐστατο τῆς τελετῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεανς, καὶ ἀπήγγειλε τὸν ἐξῆς ἀξιωματικὸν λόγον.

«Αἱ ὠραῖαι αὗται ἐπαρχίαι ἐνωθεῖσαι κατὰ πρῶτον ἤδη ὑπὸ ἀνεξάρτητον μοναρχίαν δὲν θέλουσι προσφέρει πλεον τὸ αἷμα καὶ τὰ πλούτη αὐτῶν δι' αἰτίας ξένας εἰς τὰ συμφέροντά των... Θέλετε πολεμήσει μετὰ τοῦ ἰδίου θάρρους διὰ τὴν ἐθνικότητα ταύτην, ἥτις σὰς εἶναι πολύτιμος, καὶ ἀποδείξει εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι ὁ λαὸς ὁ φιλῶν τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ὅστις εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ διὰ πάσης θυσίας, δὲν εἶναι εὐχολον νὰ ὑποδουλωθῆ.»

Κατὰ τὰς ἀρχὰς ὀκτωβρίου ἡ βελγικὴ κυβέρνησις προσεκάλεσε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἰσχύν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συνθηκῶν τῶν Εἰκοσιτεσσάρων Ἀρθρῶν. Τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον, οὗ προΐστατο ὁ δούξ τοῦ Βρογλίου, συνεφώνησε μετὰ τῆς αὐλῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ πολιορκία τοῦ φρουρίου τῆς Ἀνβέρσης ἀπερσίσθη. Ἦτο μεγίστη ἐπιτυχία πολιτικῆς ἐπιτηδείας καὶ δραστηρίου. Διὰ τῆς γενομένης ἐν Λονδίῳ συμβάσεως, ἀπεφασίσθη νὰ εἰσέλθῃ γαλλικὸς στρατὸς εἰς Βέλγιον ἵνα πολιορκῆσθαι τὸ φρούριον τῆς Ἀνβέρσης, χωρὶς ὅμως νὰ καταλάβῃ οὐδεμίαν ἐπικαιρὸν θέσιν ἐν Βελγίῳ ἀλλὰ ν' ἀποσυρθῆ εὐθὺς ὡς ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ἤθελεν ἐκτελεσθῆ. Ἐὰν δὲ

ἡ ὑποχρέωσις αὕτη δὲν ἐξετελείτο ἡ βελγικὴ κυβέρνησις, ἥτις διέθετε τότε στρατὸν 100,000 ἀνδρῶν ἤθελε παρρηθὺς κάμει ἐναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Ἐν ᾧ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, διαικούμενα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Γεράρδου, ἀφίχθησαν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Ἀνβέρσης, ὁ βελγικὸς στρατὸς παρατάττετο παρὰ τὰ ὀλλανδικὰ σύνορα. Ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος ἔμεινεν εἰς τὸ γενικὸν τῆς Λιέρρῆς στρατόπεδόν του ἵνα ἦναι ἔτοιμος πρὸς ὅ,τι ἤθελε συμβῆ, ἐὰν προσεβάλλετο ἡ χώρα. Ἡ πολιορκία τῆς Ἀνβέρσης διήρξασεν εἰκοσιτέσσαρας ἡμέρας καὶ εἰκοσιπέντε νύκτας, καὶ τέλος ἔπεσε τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο φρούριον τὴν 23 Δεκεμβρίου 1832.

Τὸ ἀξιωματικόν τοῦτο συμβεβηκὸς ἠκολούθησεν ἡ ἐν Λονδίῳ ὑπογραφείσα συνθήκη τῆ 21 Μαΐου 1833 παρὰ τοῦ πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ τοῦ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. Ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ὑποχρεοῦτο νὰ παύσῃ τὰς ἐναντίον τοῦ Βελγίου ἐχθροπραξίας καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν διὰ πλοῦν τοῦ Ἐσχῶ ἐντελῶς ἐλεύθερον, μέχρις οὗ αἱ σχέσεις τῶν δύο ἐθνῶν κανονισθῶσιν ὀριστικῶς. Ἡ προσωρινὴ αὕτη κατάστασις ἦτο μᾶλλον εὐνοϊκὴ τῆς ὀριστικῆς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ ταχεῖα ἐκτέλεσις τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 15 ὀκτωβρίου 1832 ἔφερε τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Λεοπόλδου Α' ὑπὸ τῆς ὀλλανδίας. Ὁ βασιλεὺς ὑπέταξε λοιπὸν τὸ συμφέρον τῆς δυναστείας εἰς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον δεχόμενος τὴν συνθήκην τῆς 21 Μαΐου 1833.

Κατὰ τὸ 1838, ὁ Γουλιέλμος Α' ἠναγκάσθη ὑπὸ τῶν ὑπηκῶν του νὰ συγκατατεθῆ τέλος εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς 15 ὀκτωβρίου 1831, ὅπερ ἐγένετο πρόξενον θλιβερᾶς συναισθήσεως εἰς τὴν τέως συνειθισμένην Βελγικὴν εἰς τὴν ἀδιαφιλονεικίαν

τον κατοχὴν τοῦ Αἰμβούργου καὶ τοῦ Λουξεμβούργου. Ὁ Λεοπόλδος εὐρέθη βιασμένος νὰ μακρύνῃ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὤφειλε νὰ ὑπογράψῃ καὶ νὰ ὑποταχθῆ προσπαθῶν νὰ διαπραγματευθῆ ἐκ νέου καὶ τύχῃ παρὰ τῆς Εὐρώπης καλλιτέρους ὄρους. Ἠλπίζε νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βορρᾶ, ἥτις ὑπεστήριξε τὸν Γουλιέλμον Α'. τὴν ὑποστήριξιν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας. Μάταιαι ἐλπίδες! Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐγραψεν αὐτῷ τὴν 5 Ἰουνίου 1838: «Ἐκτὸς τῆς διατηρήσεως τοῦ στέμματός σας καὶ τῆς ἐμπεδώσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ βασιλείου σας κατὰ τὴν ὀροθεσίαν τῶν Εἰκοσιτεσσάρων Ἀρθρῶν· τὰ λοιπὰ εἶναι φαντασιώδη καὶ χειμερικά.» Καὶ ὁ λόρδος Παλμερστῶν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἦτο σύμφωνος μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ συνεβούλευσε τῆ Βελγικῆ κυβερνήσει νὰ μὴ ἐμμείνῃ ἐπὶ πλέον ἀρνούμενη.

Ἡ βία ἤρπασε λοιπὸν παρὰ τῶν βουλῶν, παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν τελικὴν αὐτῶν συγκατάθεσιν ἐπὶ τῶν Εἰκοσιτεσσάρων Ἀρθρῶν. Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ συμβάσεις ἐμετριάσθησαν ὑπὲρ τοῦ Βελγίου, τὸ χρέος ἠλλατῶθη, ἀλλὰ, ὡς πρὸς τὴν ὀροθεσίαν, ὑπεχρεώθη νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν πρῶτην καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν τοῦ Λονδινίου συνεδρίου.

Τοιοῦτον ἐγένετο τὸ τέλος τῆς βελγικῆς ἐπαναστάσεως. Τῆ 19 ἀπριλίου 1839, ὑπεγράφησαν ἐν Λονδίῳ ὀριστικαὶ συνθήκαι παρὰ τοῦ πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου καὶ παρὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν πέντε μεγάλων δυνάμεων μετὰ τοῦ Βελγίου καὶ τῆς ὀλλανδίας καὶ μετὰ τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Γερμανικῆς ὀμοσπονδίας.

III

Νέα ἐποχὴ ἤρξατο τότε διὰ τὸ

Βέλγιον, ἐποχὴ εἰρηνικῆ, γόνιμος καὶ ἐνδοξος. Ἐκτοτε ἤδη, κατὰ τὸ 1834, ὅτε ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ ἦτο ἀβέβαιος, κατασκεύασε γενναίως τοὺς πρῶτους ἐν τῇ ἡπείρῳ σιδηροδρόμους. Κατόπι δὲ ἀφοῦ ἐγένετο ἡ συμφιλίωσις αὐτοῦ μετὰ τῆς ὀλλανδίας ἔδειξε περισσοτέραν ἰσχύν καὶ ἐμβριθεστέραν πρωτοβουλίαν. Ἰπὸ τὴν πατρικὴν κυβέρνησιν βασιλέως ἀληθῶς συνταγματικοῦ, ἀρχηγοῦ τιμίου καὶ σώφρονος εἶδεν ἡ Βελγικὴ ἀναπτυσσομένην ὀσημέραι τὴν ὕλικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν. Ἐνῶ ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον ἐλάμβανον τὴν ἰσχυροτέραν ὠθησιν ἡ ἐλευθερία νομοθεσία τοῦ 1830 ὑπέφερε νικηφόρως τὴν δύσκολον δοκιμασίαν τῆς διαμάχης τῶν κομμάτων. Ὁ Λεοπόλδος ὅμως θαρρῶν εἰς τὸν πατριωτισμὸν, τὴν φρόνησιν καὶ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τοῦ βελγικοῦ λαοῦ δὲν ἐδειλίασεν ἐκ τῶν ἀπαισιῶν προμαντευμάτων τοῦ βασιλέως τῶν Γάλλων. Ἐναντίον τῶν φόβων τοὺς ὁποίους ἐξέφραζεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος διέμεινεν ὄχι μόνον ἀκριβῆς τηρητῆς τοῦ συντάγματος, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἠναντιώθη ποτε πρὸς τὰς νομίμους ἐπιδείξεις τῆς δημοσίας γνώμης, οὐδὲ εἰς τὰς νομίμους εὐχὰς τοῦ τόπου.

Οὕτω ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ του καὶ κατὰ τὸ 1848, ὅτε οἱ ὀρόνοι κατέρρεον κύκλω του, αὐτὸς διέμεινεν ἀδιάσειστος. Ὁ Λεοπόλδος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἶπε πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς του: «Ἐὰν τὸ ἔθνος θέλει νὰ δώσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ δημοκρατικὴν μορφήν, δὲν θέλει με εὖρει πρόσκομμα· ἀλλ' ἐὰν ὁ τόπος ἐπιθυμῆ νὰ διατηρηθῆ ὁ συνταγματικὸς θρόνος, θέλω τὸν ὑπερασπισθῆ μέχρις ἐσχάτων.» Ἡ θέλησις τοῦ τόπου οὐδ' ἐταλαντώθη ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' ἀπεκρίθη διὰ ἐνεργητικῆς καὶ θαυμασίας ἐπιδείξεως ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως πρὸς τὸν

ἐκλεκτὸν τῆς συνελεύσεως τοῦ 1831, πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ὅστις ὠδήγησεν ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη μετὰ φρονήσεως τὸ ἔθνος καὶ ἐδόξασεν αὐτό.

Ὁ Φρεδερίκος Γουλιέλμος Δ'. βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἔλεγε τῷ 1840: « Αἱ τρίβοι τῶν βασιλέων εἶναι δακρύβρεκτοι, εἰς ἡκαρδία καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ὑπηκόων των δὲν ἐπιβοηθῆ αὐτοῦς. » Ἄλλ' ὅποια ἰσχύς, ὅποια ἀγαλλίασις, ὅποια γοητεία διὰ τὸν ἡγεμόνα, ὅστις εἶναι ἐντελῶς σύμφωνος τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ.

Αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ 1848 ἐκράτυνον τὸ Βέλγιον καὶ τῷ ἐπεδαζίλευσαν νέας καὶ ἰσχυράς συμπαθείας ἐν Εὐρώπῃ.

Ὁ Λεοπόλδος, ἀποδίδων τῇ συντακτικῇ Συνελεύσει τοῦ 1830 τὴν δόξαν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης θέσεως, ἐψήφισε, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1849, νὰ ἐγερθῆ μνημεῖον εἰς ἐνδειξὴν δημοσίας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ τὸ σύνταγμα. Τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1850 ἠθέλησε νὰ θέσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ μνημείου τούτου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πριγκήπων, τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ τῶν μελῶν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ἅτινα εἶχον διαδεχθῆ τὴν πρώτην ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἐλευθέρου Βελγίου. « Μετὰ χαρᾶς εἶπεν, ἔρχομαι νὰ προσεταιρισθῶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς Συνέλευσιν ἀξιομνημόνευτον πρὸ πάντων διὰ τὸν πατριωτισμὸν, τὰ φῶτα καὶ τὴν μετριοφροσύνην τῆς. » Εἶτα δὲ ἀπεδείκνυεν δι' εἰκοσαετοῦς πείρας τὸ βάσιμον καὶ τὸ φρόνιμον τοῦ ἔργου, ὅπερ ἡ Συνέλευσις ἐκλοροδοτήσατο εἰς τὸ ἔθνος. Ἀπεδείκνυε μετὰ δικαίας ὑπερηφανείας ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ ἐθνικῷ συναλλάγματι ἐγγεγραμμένα δικαιώματα, σεβαστὰ μείναντα καὶ ἀναπτυχθέντα, ἐξετελέσθησαν ἄνευ οὐδενὸς ἐμποδίου. « Ἐὰν ἡ Βελγικὴ διέμεινεν ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη

ἡσυχος καὶ ἰσχυρὰ, ἐξηκολούθησε, τοῦτο ἐγένετο διότι εἶχε πίστιν εἰς τὴν νομοθεσίαν καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς· εἰς ἡ κυβέρνησις πάλιν διέφυγε πάντα κλονισμὸν προήλθε διότι ἐπεστηρίχθη πάντοτε ἐπὶ τῆς νομοθεσίας καὶ εἰς τὰ συμπαθῆ αἰσθήματα τοῦ ἔθνους. » Ἐτελείωσε δὲ τὸν λόγον διὰ τῆς πατριωτικότηρας εὐχῆς: « Εἶθε οὐδὲν νὰ διαταράξῃ τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἐμπιστοσύνην· εἶθε τὸ ἔθνος νὰ ἐξακολουθῆ ἐξασκοῦν τὰ δικαιώματά του μετὰ τῆς αὐτῆς φρονήσεως· εἶθε τὸ σύνταγμα νὰ μεταδοθῆ ἄθικτον εἰς τοὺς ἐπερχομένους καὶ ἡ ἐπέτειος αὐτῆς εἰκοσαετερίδος νὰ φέρῃ νέαν ἐποχὴν ἀληθοῦς μεγαλείου καὶ εὐδαιμονίας. »

Θλιβερόν συμβεβηκὸς ἐπῆλθε μετ' οὐ πολὺ καὶ συνέσφιγξεν ἐκ νέου τοὺς Βέλγους περὶ τὸν ὄρον διὰ τῆς ἐκφράσεως βαθείας συμπαθείας. Πάντες ἐπλήγησαν ὑπὸ τοῦ ἀκούσματος τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης τῇ 11 ὀκτωβρίου. Πανταχοῦ κατεδείκνυτο ἡ ἔκφρασις ἀληθοῦς πένθους, διότι ἡ Λουίζα τοῦ Ὁρλεανς, πρότυπον τῶν ὑψηλοτέρων ἀρετῶν, ἡγαπᾶτο μεγάλως.

Ἀφῆκε τρία τέκνα, τὸν πρίγκηπα Λεοπόλδον, δοῦκα τῆς Βραβάντης, γεννηθέντα εἰς Βρυξέλλας, τῇ 9 ἀπριλίου 1835, τὸν πρίγκηπα Φίλιππον, κόμητα τῆς Φλάνδρας, γεννηθέντα ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Λάκεν τῇ 24 Μαρτίου 1837 καὶ τὴν πριγκηπέσσαν Καρλότταν, αὐτοκρατορίσαν ἤδη τοῦ Μεξικοῦ, γεννηθεῖσαν τῇ 7 Ἰουνίου 1840.

Τῇ 2 Δεκεμβρίου 1851 συνέβαιεν ἐν Γαλλίᾳ τὸ δοξοκόπημα, ὅπερ προῦξένησε τρόμον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, τὰς μεστὰς ἀβεβαιότητος, κατὰ τὴν νέαν ταύτην κρίσιν ὁ βασιλεὺς ἠδυνήθη νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὸν λαόν του. Κατὰ τὴν δεξιῶσιν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἶπε ταῦτα: « Τὸ

Βέλγιον κέκτηται νομοθεσίαν ἀποπνεύσαν ἐλευθερίας, ἣν μετήλθε πάντοτε μετὰ φρονήσεως καὶ οὐδέποτε κατεχράσθη αὐτῆς. Εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς νέαν ἐποχὴν, καὶ ἣν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ αὐτῆ φρόνησις καὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθὸν πνεῦμα θέλουσι φυλάξῃ τὸ Βέλγιον καὶ θέλουσι τῷ φωτίσει ὥστε νὰ ὑπερνήκῃ τὰς τυχὸν ἐλευσομένας δυσχερίας, καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν περιβλεπτον θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει μετὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. » καὶ πρὸς διατήρησιν τῆς θέσεως ταύτης ἀφιέρωσεν ὁ Λεοπόλδος πάσας τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ.

Τῇ 2 Μαΐου 1853, συνωδευόμενος ὁ Λεοπόλδος ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Βραβάντης, ἀπῆλθεν εἰς Γερμανίαν, ὅθεν, μετ' οὐ πολὺ, ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἐδίδο τῷ διαδόχῳ τοῦ βελγικοῦ θρόνου τὴν χεῖρα τῆς ἀρχιδουκίσσης Μαρίας Ἐρριέτας, ἐγγονῆς τῆς Μαρίας Τερέζας. Ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν Βρυξέλλαις τῇ 22 αὐγούστου τοῦ ἐπιόντος ἐνιαυτοῦ. Ἡ νέα καὶ χαρίεσσα ἀρχιδουκίσσα ἐγένετο δεκτὴ πανταχοῦ μετὰ τῶν ζωηροτέρων συγκαθειῶν, διότι ἤρχετο κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, νὰ παγιώσῃ τὰ καθεστῶτα καὶ τὴν Βελγικὴν ἐθνικότητα.

Μετὰ τρία ἔτη, τῷ 1856, τὸ βέλγιον ἐτέλεσε μετὰ ἰδιαιτάτου ἐνθουσιασμοῦ, τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ βασιλέως τοῦ Λεοπόλδου Α'. ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὰς Βρυξέλλας διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς εἶχεν ἔλθει καὶ κατὰ τὸ 1831. Ὁ ἀρχαῖος πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἡγούμενος ἐξήκοντα πέντε ἐκ τῶν ἐπιζησάντων μελῶν τῆς ἀθανάτου Συνελεύσεως, περιέμενε τὸν Λεοπόλδον Α'. ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ὅπου, πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ὤμοσε τὸν συνταγματικὸν ὄρκον. Ὁ πρόεδρος τότε τῆς Συνταγματικῆς Συνελεύ-

σεως, ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀρχαίων συναδελφῶν του, οἵτινες εἶχον δεχθῆ τὴν ἐπίστημον ἐκείνην ὀρκομοσίαν, ἐπιβεβαίωσεν ἐνατενίζων τὸν οὐρανὸν ὅτι ὁ Λεοπόλδος Α'. ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις του. « Καὶ τὸ ἔθνος ὀλόκληρον, προσέθηκε, τὸ διαβεβαιῶ μετ' ἡμῶν καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ὅτι, κατὰ τὸ εἰκοσιπενταετὲς τοῦτο διάστημα, οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς του οὔτε ἓνα τῶν νόμων παρεβίασεν οὐδὲ ἓνα τῶν δικαιωμάτων του παρέβη, ὥστε οὐδεὶς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ἔσχε ποτὲ νόμιμον ἀφορμὴν παραπόνων. »

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς οἰκογενείας του περιηγήθη τότε τὰς ἐπαρχίας ὅλας καὶ πανταχοῦ αἱ ἐπευφημήσεις τοῦ λαοῦ ἀνεμίμνησκον τὴν πατριωτικὴν χαρὰν τῆς 21 ἰουλίου 1831.

« Ἀρέσκομαι, ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς » ἀπαντῶν εἰς τὰ συγχαρητήρια ἀμφοτέρων τῶν βουλῶν, ἀρέσκομαι ἀποδίδων εἰς τὸ ἔθνος τὴν τιμὴν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης καταστάσεως, ἣτις φαίνεται ὑπερβαίνουσα τὸ τολμηρὸν τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων. Ἀπὸ τοῦ 1830 τὸ Βέλγιον ἄχρι τοῦδε ἐγνώρισε, κατὰ τε τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐποψίν, νὰ συντελέσῃ τὸ ἔργον ἑνὸς ὅλου αἰῶνος. « Μᾶς μένει ἔτι ἐν καθήκον νὰ ἐκπληρώσωμεν: νὰ ἐξακολουθήσωμεν ὀδηλαθῆ καὶ νὰ περάνωμεν, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὅπερ πρωτηγωνίστησε κατὰ τὰς ἀρχάς, τὸ ἔργον τοῦ νέου καὶ λαμπροῦ αὐτοῦ ἐκπολιτισμοῦ. »

IV

Ὅτε, τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ κατάστασις ἐφάνη ἐπὶ στιγμὴν ταραχθεῖσα ἐκ τῆς συζητήσεως νόμου τινὸς περὶ τῶν εὐεργετικῶν καταστημάτων, ὁ Λεοπόλδος ἐμμεσολάβησε μετὰ τῶν κομμάτων ὡς μετριάστῆς, ὡς πατῆρ, καὶ ἡ φωνὴ του ἠκούσθη μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐν τῇ πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείον ἐπιστολῇ αὐτοῦ, τῇ 13 ἰουνίου 1857, ἔλεγεν· Αἱ ἐλευθέ-

ραιοι νομοθεσίοι τοῦ Βελγίου ἐξησκήθησαν ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη μετὰ Ουμασίας ἀκριβείας, τί ἀναγκαῖοι ἵνα ἐξακολουθήσωσιν ἐνεργούμεναι καὶ εἰς τὸ μέλλον μετὰ τῆς αὐτῆς τάξεως καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος; Δὲν διστάζω νὰ τὸ εἶπω· πρέπει τὰ κόμματα νὰ διέπη ἢ μετριότης καὶ ἡ ἐπιφύλαξις. Φρονῶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀπέχωμεν τὴν ἀνακίνησιν παντὸς ζητήματος δυναμένου νὰ ἐρεθίζῃ τὰ πνεύματα. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὸ Βέλγιον δύναται νὰ ζήσῃ εὐδαιμον καὶ σεβαστὸν ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν τῆς μετριότητος· εἶμαι δὲ ἐπίσης πεπεισμένος, καὶ τὸ κηρύττω φανερά, ὅτι πᾶν μέσον δυνάμενον νὰ παρερμηνευθῇ ὡς τείνον νὰ «ὀρίσῃ» τὴν ὑπεροχὴν ἰδέας τινὸς ἐπὶ ἑτέρας, τὸ μέσον τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον. Ἐλευθερίας δὲν στερούμεθα, καὶ τὸ Σύνταγμα ἡμῶν, φρονίμως καὶ μετριοπαθῶς ἐνεργούμενον, παρουσιάζει εὐτυχὴ ἰσορροπίαν.»

Ὁ Λεοπόλδος ὑπερέβη δεξιῶς πάσας τὰς δυσκολίας τῆς ἐποχῆς ταύτης, μιᾶς τῶν δυσχερεστέρων τῆς βασιλείας του, δειχθεὶς ἐπιτήδειος καὶ προβλεπτικτός.

Κατὰ τὸ 1859, μετὰ τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον, ἀπεκρίθη εἰς τὴν μεγάλην πρεσβείαν τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τὴν ἐπιφορτισμένην νὰ συγχαρῇ αὐτὸν ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ κόμητος Hainaut, τοῦ ἐγγονοῦ του: «Ἐν ὅσῳ ζῶ θέλω εἶσθαι ἡ ἀσπίς τοῦ Βελγίου. Πρὸ εἰκοσιν ὀκτῶ ἐτῶν εὐρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, καὶ φρονῶ ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ οὐδεὶς δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι ἐξέθεσά ποτε τὸ Βέλγιον εἰς περιπλοκάς καὶ κινδύνους, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλω μάτην ἀποτανηθῆ εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν φρόνησιν ὑμῶν.»

Δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι προέβλεπε τὰς νέας περιπλοκάς, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἀνεπτύχθησαν.

Κατὰ τὸ 1860, μέρος τοῦ γαλλικοῦ τύπου ἔλαβε παράδοξον τάσιν κατὰ τῆς Βελγικῆς. Ἠμφισβήτη τὴν ἀγάπην τῶν Βέλγων πρὸς τὴν ἐθνικότητά των καὶ ἐζήτηε νὰ τοὺς θαμβώσῃ ἐπιδεικνύων αὐτοῖς τὰ πλεονεκτήματα τῆς καθαρᾶς καὶ ἀπλῆς προσαρτήσεως. Ὑβρισθὲν τὸ ἔθνος διὰ κατηγοριῶν καὶ προσπαθειῶν ἐπονειδίστων ἠγέρθη ὀλόκληρον, ἵνα διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν συκοφαντῶν αὐτοῦ, καὶ ἵνα κατασχύνῃ τοὺς πειράζοντας αὐτό. Ἐτέλεσε δὲ μετ' ἀνηκούστου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ ἐπιβαλλούσης λαμπρότητος, τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου. Συνεδέθη σφιγκτότερα μετὰ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς δυναστείας, τοῦ σεβασμίου ἡγεμόνος εἰς ὃν ἐπροσωποποιεῖτο ἡ ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος. Τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐπιδείξεως, εἰς ἣν πᾶσαι αἱ κλάσεις ἔλαβον μέρος ἐντελῶς ἐκουσίως, ἀντήχησε καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ κατέδειξεν εἰς τοὺς τυφλοτέρους, εἰς τοὺς μᾶλλον ἀπίστους τὴν ἀδιάφθορον ἔνωσιν τὴν ὑφισταμένην ἐν Βελγίῳ μετὰ τὸν θρόνον καὶ ἔθνος. «Τὰ ἔθνη, εἶπε τότε ὁ Λεοπόλδος, δὲν ἀποθνήσκουσιν ἢ διὰ τῆς αὐτοκτονίας, καὶ τὸ Βέλγιον ἀπέδειξεν ὅτι γνωρίζει καὶ θέλει νὰ ζήσῃ ἀνεξάρτητον.»

Ναί, τὸ Βέλγιον θέλει νὰ ζήσῃ καὶ ἡ θέλησις αὕτη, σαφῶς καὶ ἐμπράκτως ἐκφρασθεῖσα, τῷ ἀπέφερε τὴν ἐπιδοκιμασίαν πάντων τῶν φρονίμων ἀνδρῶν, πάντων ὅσοι δὲν ἐξαπατῶνται ὑπὸ ἀπατηλῶν φαντασμάτων, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ θεωριῶν καὶ σοφισμάτων ἀπηρχαιωμένων.

Τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1861, ὁ Γουλιέλμος III, βασιλεὺς τῶν Κάτω χωρῶν, ὅστις τὸ προηγούμενον ἔτος ἔσχεν εἰς Βάδεν-Βίδεν συνέντευξιν μετὰ τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου, μετέβη εἰς Λιέγην ὅπου ὑπεδέχθη αὐ-

τὸν ἐπισήμως ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Συνελεύσεως τοῦ 1831. Δίδοντες τὴν χεῖρα εἰς πόλιν βελγικὴν, οἱ δύο μονάρχαι, ἤνωσαν τοὺς Ὁλλανδοὺς καὶ τοὺς Βέλγους στενώτερα ἢ ὅσον ἦσαν πρὸ τοῦ 1830.

Ὅσον ἐμηκύνετο ἡ βασιλεία τοῦ Λεοπόλδου Α'. τόσῳ περισσότερον ἐξετιμᾶτο ἡ φρόνησις καὶ ἡ πρὸς τοὺς νόμους εὐλάβεια αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 1862 ἐξελέχθη ὡς μεσίτης μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Μεξικοῦ, καὶ κατὰ τὸ 1863 μετὰ τῶν ἠνωμένων κρατῶν καὶ τῆς Ἰσπανίας.

Ἄλλ' ἤδη ἡ ὑγεία τοῦ βασιλέως εἶχε δεινῶς προσβληθῆ ἠσθένησεν ἐπὶ μακρὸν καὶ βαρέως κατὰ τὸ 1862, ἡ ἀνελπιστος ἀνάρρωσις του ἐγένετο πρόξενος εἰς μίαν τῶν συγκινητικωτέρων σκηνῶν τῆς ἀξιωματικονοεῦτος ταύτης βασιλείας. Ὅτε, τῇ 24 Σεπτεμβρίου, ὁ Λεοπόλδος ἐβάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων τῶν Βρυξελλῶν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του καὶ κρατῶν τὸν κόμητα τοῦ Αἰνῶ εἰς τοὺς βραχίονάς του, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ ἦτο ἀνέκφραστος. Εὐγενῆς καὶ δικαία ἀμοιβὴ τῆς ἀνευ ὀρίων ἀφοσιώσεως τοῦ βασιλέως εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τόπου.

Τῇ 14 Σεπτεμβρίου τοῦ ἐπιόντος ἐνιαυτοῦ ὁ Λεοπόλδος ἔλαβε μέρος εἰς ἔργον, ὃπερ ἐμελλε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐτι μᾶλλον δημοτικὸν παρά τοῖς Φλαμανδοῖς. Προέδρευεν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ ἐνδοξοῦ πλατείας τῆς Παρασκευῆς (Vendredi) εἰς Γάνδην κατὰ τὴν ἐπίσημον ἰδρυσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἰακώβου Ἀρτεβέλδου. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐλευθέρας καὶ οὐδετέρας Βελγικῆς ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ «φρονίμου χωρικοῦ» ὅστις κατὰ τὰς μεγάλας ταραχὰς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ἠγωνίσθη νὰ παρασκευάσῃ τῇ πατρίδι του τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν οὐδετερότητα. Ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ γενναίου ἀνδρός,

ὅστις ἔθετο τὰ θεμέλια τῆς ἐλευθέρας Βελγικῆς ἐνώσεως διὰ τῶν δεσμῶν τῆς συμπολιτείας τὴν Φλάνδραν μετὰ τῆς Βραβάντης.

Εἰς τὸ βασιλικὸν συμπόσιον, τὸ δοθὲν μετὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἰακώβου Ἀρτεβέλδου, ὁ Λεοπόλδος Α' ἔλεξε ταῦτα:

«Ἐπιμήσαμεν σήμερον τὴν μνήμην ἀνδρὸς ἐνεργητικοῦ, ὅστις εἰς ἐποχὴν μεστὴν κινδύνων, διὰ τῆς σπανίας ἀνδρείας του, ὑπερασπίσθη τὴν ὑπαρξίν τῆς μεγάλης ταύτης κοινότητος. Τὰ συμβεβηκότα ταῦτα ἀνάγονται εἰς αἰῶνας μεμακρυσμένους ἡμῶν, ἀλλ' ἡ ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς εὐφύας. Ἐλπίζω ὅτι οὐδέποτε, ἐν τῇ ὡραία πατρίδι ἡμῶν, οὔτε ἡ ἀνδρεία οὔτε ἡ εὐφύα δὲν θέλουσιν ἀπολείψῃ, καὶ οὕτω θέλει ἐξασφαλισθῆ αὐτῇ μέλλον μεστὸν τιμῆς καὶ εὐδαιμονίας.»

Τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1864 ὁ Λεοπόλδος ἀπῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Μενζεῦκ ἵνα παρασταθῇ εἰς τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὴν μνήμην τῶν δημιουργητῶν τῆς Φλαμανδικῆς σχολῆς τῆς ζωγραφικῆς μνημεῖον, τοῦ Ἰωάννου καὶ Οὐβέρτου Βλν "Εὐκ. Ὁ λόγος ὃν ἐξεφώνησε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ βασιλεὺς (ὁ τελευταῖος ὃν ἔλεξεν ἐν δημοσίᾳ συναθροίσει), πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸς ἐπίσης:

«Εὐτυχῆς, εἶπεν, ὅτι λαμβάνω μέρος εἰς τὴν σημερινὴν ἑορτήν. Τὸ νὰ τιμᾶ τις τὴν μνήμην ἀνδρῶν, ὡς τῶν ἀδελφῶν Βλν "Εὐκ, ὧν ἡ δόξα ἐπέζησε τῶν αἰώνων, εἶναι ἴσον τοῦ νὰ τιμᾶ τις ἑαυτόν. Δράττομαι τῆς περιστάσεως ταύτης ἵνα σὰς ἐκφράσω τὴν εὐχαρίστησιν ἣν μοι προῦξεν ἡσθε πάντοτε τὸ ἀγαθὸν καὶ πιστὸν Λιμβούργον. Μετὰ μακρὰν βασιλείαν τριάκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν (διότι ἐν τῇ καταστάσει εἰς ἣν εὐρέθη ἡ Εὐρώπη τριάκοντα τριῶν ἐτῶν βασι-

λεία είναι μακρά) είμαι ευτυχής δυνάμενος να είπω ότι πάντοτε έχον παρά του Λιμβούργου τεκμήρια πίστεως και πατριωτισμού. Πίνω εις ευδαιμονίαν της τόσοσ αφοσιωμένης ταύτης επαρχίας, ητις ουτω εμμόνως συνόδραμεν εις την παγίωσιν της εθνικότητος. »

Το έαρ του 1865 ο Λεοπόλδος απήλθεν εις τὰ ανάκτορα του Ουίνδσορ, όπου έσχε τελευταίαν συνέντευξιν μετά της πεφιλμένης του ανεψιάς της βασιλίσσης Βικτωρίας, και διήλθε μέρος του θέρους εις Όστένδην. Μολονότι δε ή υγεία του έβαινε καθ' εκάστην προς τὰ χείρω ήθέλησε περι τὰ τέλη του φθινοπώρου να επανίδη το φρούριον της Άρδένης και τὰ μεγαλοπρεπή αυτης δάση, όπου άλλοτε τόσοσ συχνά έδίδετο εις τας ανδρικας της θήρας ασκήσεις.

Δυστυχώς είχε παλὺ θαρρήσει επί των δυναμεών του και επανήλθεν εις το φρούριον του Λάκεν περισσότερον ασθενής, εκτοτε δ' ή υγεία του έδιδε σπουδαίας υπονοίας λύπης. Δέν ητο δυνατόν ή επί πολὺ πλέον έλπίς ή λύσις της μακρας ταύτης ασθeneίας ητο έγγύς.

Ο Λεοπόλδος Α' απεβίωσε τη 10 Δεκεμβρίου κατά το 75 έτος της ηλικίας του και το 34 της βασιλείας αυτού.

Μέχρι της τελευταίας στιγμής εξεπλήρωσε τὰ βασιλεια καθήκοντα, και δύναται τις δικαίως να είπη ότι απέθανεν ορθος.

Ο θεμελιωτής της έθνικης δυναστείας, ο πρώτος βασιλεύς του έλευθερου Βελγίου, ο Λεοπόλδος συνεπιφέρει εις τον τάφον τας ευλογίας του λαου του. Υπό την πατρικην κυβερνησιν αυτού το Βελγιον έγινετο το μάλλον έλευθερον και το μάλλον ευδαιμον έθνος της ηπειρου. Η παγίωσις της ανεξαρτησίας και της έλευθερίας των Βελγων, ή εν τῷ μέλλοντι ευδαιμονία και ή κατάταξις

του Βελγίου εις θέσιν αληθώς ανελπιστον είναι ή αιώνιος δόξα του Λεοπόλδου Α'.

Πάντοτε εξήτησε την ισχύν του εν τη ακριβή εκτελέσει του συνταγματικού πολιτεύματος. Έδωκε δείγματα λαμπρά φρονήσεως, αγχινοίας μετριοπαθείας και τιμιότητος. Ας προσθέσωμεν δε ότι δια της πράου και εξόχου ευφίας, δια της αξιοθαύμαστου συνέσεως και δια της μεγίστης προβλεπτικότητός του ο Λεοπόλδος Α' κατέλαβε θέσιν μεταξύ των ενδόξων ανδρών του δεκάτου εννάτου αιώνος.

(Εκ του Γαλλικου.)

Τ Ε Α Ο Σ.

Η ΑΓΧΙΤΟΚΟΣ ΨΥΧΗ.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ.

(Συνέχεια και τέλος.)

Τέλος ο νόμος του Κυρίου υπερίσχυσε. Το φῶς έγινετο το πρώτον ισχυρότατον, τόσοσ ώστε αντι να φωτίζη έτύφλου ητα στιγμή ευθετος να κατέλθη επί της γης. Δέν υπήρχον πλέον σκληροί δυνάσται, δέν υπήρχον πλέον απόστολοι μάρτυρες. Τα πάντα έφαινοντο βαίνοντα κατά την αιώνιον θέλησιν και, δια την φιλήρημον ψυχήν, ητις ήθελεν ευχαριστείται εν τη μοναξία και εν τῷ έρωτι, ή γη ήθελεν έχει πολλας ευχαριστήσεις τουτο τουλάχιστον ελεγον ψυχαί τινες, ων ή πρώτη φροντίς, έρχομένων προς τον ουρανόν, ητο να αναζητήσωσιν εκείνας τας οποίας είχαν απάλεσει επί της γης, και να εξακολουθήσωσιν υπό τας δψεις του Θεου, την αγαπην ην ηρξαντο μεταξύ των ανθρωπων.

— Μόνον εκεί κάτω υπάρχει ή αγαπή αυτη, έλεγε κατ' ιδίαν ή αγχιτοκος ψυχή. Πότε λοιπόν θέλω γεννηθῆ;

— Περιμενε και προσεύχου, απεκρίνετο ο άγγελος.

Ητο ανιαρόν τόσοσ μάλλον καθ' όσον ο ουρανός εφωτίσθη αίφνης υπό θαυμασίου αστέρος, ον κομήτην απεκάλουν, αγνώστου τέως τοίς ανθρωποις, και ή ψυχή εφοβείτο μη ο Θεός έπλασε το νέον τουτο οργανον της δικαιοσύνης δια την καταστροφήν του κόσμου, επειδή είχεν είπει ότι ο κόσμος θέλει απολεσθῆ δια του πυρός.

Η ψυχή έννόησεν ότι έπρεπε να σπεύσῃ επορεύθη λοιπόν να εύρη τον αγαθόν αυτης άγγελον και τῷ είπεν :

— Ο Θεός θέλει επιτρέψει ταχέως την γέννησιν μου;

— Μετ' ολίγον υπέλαβεν ο άγγελος.

— Και πότε;

— Μετά ένα αιώνα, μετά ένα και ημισυ περίπου.

Που λοιπόν πρέπει να υπάρχει ή υπομονή εάν δέν υπάρχει εν τῷ ουρανῷ; Η ψυχή περιέμενε.

Ανευδοιάστως ο κόσμος έγινετο ευτυχής και έφαινετο επιστρέφων εις τον χρυσούν αιώνα. Εν τούτοις ή ψυχή ήνώει ότι ή επιθυμία ην είχε δια τον άλλον τουτον κόσμον ητο ηδη άμάρτημα, και ότι ήθελεν αφιχθῆ εις αυτον έβρυπωμένη εκ φυσικου άμαρτήματος, τόσοσ μάλλον μεγαλειότερου όσον διεπράχθη εν τῷ μέσω της αιώνιου αθωότητος. Ούτω, ότε προσήχετο δια τας άλλας ψυχας προσήχετο ολίγον και δι' αυτην.

Ο χρόνος παρήρχετο ταχύς, διότι εις τας δψεις του Κυρίου και ενώπιον της αιωνιότητος εκαστος αιών παρέρχεται ως πίπτει ο κόκκος άμμου εν τῷ άμμομέτρῳ.

Η ψυχή έβλεπεν έρχομένην μετ' ένδομύχου χαράς την πολυπόθητον στιγμήν. Όσον έπλησίαζε τόσοσ μάλλον ήρώτα τας έρχομένας εκ του κόσμου μας, τόσοσ μάλλον εβιάζετο να γνωρίση τον μυστηριώδη τουτον κόσμον, τόσοσ μάλλον έδίψα να γευθῆ του γηνίου τουτου έρωτος και των θλίψεων προσέτι αυτού, αιτινες διέκοπτον την μονοτονίαν της μακαριότητος.

Ούτω περιεπάτει λοιπόν, καθ' ην στιγμήν το σκίοφως καλύπτει την γην, εις τας μάλλον σκολιάς του ουρανου όδους, προσπαθοῦσα να έγείρη γωνίαν τινά του ακτινοβολούντος καλύμματος, όπερ ο Θεός καθ' εκάστην έσπέραν απλώνει επί της

γης. Καί εσκέπτετο : « Όποιον τιμωρίαν ο Θεός θέλει μοι επιβάλλει δια το άμάρτημα όπερ πράττω πλησίον αυτού σκεπτομένη την γην, ένῳ ώσειλον να έχω μίαν μόνην επιθυμίαν, την θέαν του μίαν ευτυχίαν, την προσευχήν μίαν χαράν, την αιωνιότητα; »

Από καιρού εις καιρόν ο άγγελος διήρχετο πλησίον αυτης και τῷ έλεγε : « Υπομονή! »

Η ψυχή περιέμενε.

Τέλος έσπέραν τινά ένῳ ώνείρωττε, κατά το σύνθηες, παρατηρούσα την γινομένην εις τινά αστέρα αναστάτωσιν, την έπλησίασεν ο άγγελος.

— Η μήτηρ σου έγεννήθη σήμερα, τῷ είπεν.

— Η μήτηρ μου; άνεκραξεν ή ψυχή.

— Ναί.

— Λοιπόν δεκαοκτώ μόνον έτη πρέπει να περιμείνω διότι έλπίζω ότι θα υπανδρευθῆ νέα ή μήτηρ μου;

— Περιμενε, και προσεύχου περιμένουσα.

Η ψυχή έθριάμβευεν αφῆκε την μοναξίαν, έλησμόνησε την επανάστασιν του αστέρος, και έλθοῦσα ήνώθη μετά των άλλων, κοινοποιούσα προς πάσας την γέννησιν της μητρός της.

Ηδη, ότε είχε την βεβαιότητα να γεννηθῆ, έν τι μόνον την ανησυχεί τουτο δε ητο το να μάθη εάν ήθελε γεννηθῆ άνηρ ή γυνή. Αλλά προς τουτο τὰ μυστήρια του μέλλοντος ησαν αδιαχώρητα έπρεπε να περιμείνη.

Καθ' εκάστην ήρώτα τον άγγελον

— Πῶς έχει ή μήτηρ μου σήμερα;

— Σήμερα τῷ έφύτρωσε το πρώτον δόντι.

— Όποία ευτυχία! άνεκραξεν ή ψυχή.

Και την επαύριον επανήρχιζε τας έρωτήσεις της.

Εν τούτοις καθ' εκάστην ήρματε περισσότερον πριν η γεννηθῆ είχεν ηδη ανάγκην εξιλασμού.

Πρωίαν τινά ηλθεν ο άγγελος προς αυτην και τῷ είπεν

— Η μήτηρ σου υπανδρευθῆ σήμερα.

— Η μήτηρ μου υπανδρευθῆ;

— Πρό μιας ώρας.

— Ωστε δέν έχω πλέον να περιμείνω παρά . . .

— Ναι.

— Διότι πιστεύει ότι ο γαλλικός στρατός θέλει δοκιμάσει να επανορθώσει την γέφυρα την οποίαν οι Ρώσοι κατέστρεψαν.

— Δεν είναι λοιπόν αληθές; ήρώτησεν ο Στρατάρχης μετά θαυμασμού.

— Όχι, στρατάρχα.

— Πού είναι λοιπόν ο Ναπολέων;

— Είς Στουδιάγκκα . . . . εκεί . . . . . αντίκρυ ήμών.

— Άλλά δεν υπάρχει γέφυρα είς Στουδιάγκαν.

— Διήλθον την νύκτα κατασκευάζοντες μίαν. Είς τινος ώρας θέλει περαιωθεί.

Ο Ουίγγενσταίν αφήκε κραυγήν θαυμασμού· είτα παρετήρησεν αυθις τον Μαρκελίνον μετά δυσπιστίας.

— Είχον άδικον να σάς αποκαλώ πρόδότην πρό όλίγου, είπεν.

— Ά! είπεν ο Μαρκελίνος, υπομείνας το ψυχρόν και άτάραχον βλέμμα του στρατάρχου.

— Ναι, επανέλαβεν ο Ουίγγενσταίν· διότι ίσως εγώ είμι εκείνος, τον όποιον άπκτάτε, προσπαθών να σταματήσητε την πορείαν μου και αποκρούων την πρός το Βορισώβ κίνησίν μου.

— Είπον την αλήθειαν είς την Ύμ. Εξοχήτητα.

— Ούτως ο Ναπολέων είναι είς Στουδιάγκαν;

— Ναι, στρατάρχα.

— Την απόδειξιν . . . . μοι χρειάζεται απόδειξις.

Τότε ο Μαρκελίνος ήνοιξε το σακκίδιον του και έσυρε το γραμματίον του Ναπολέοντος, το όποιον έτεινε προς τον στρατάρχην Ουίγγενσταίν.

Ο στρατάρχης ανέγνω.

»Ναπολέων τῷ στρατηγῷ Κορβινώ.
»Στρατόπεδον Στουδιάγκας 26 Νοεμβρίου
»4 ὡρα τῆς πρωίας.
»Γέφυρα πηγγυται ἐπὶ τοῦ Βερεζίνα. Δυνατὸν νὰ καταστραφῇ ὑπὸ τοῦ Ουίγγενσταίν. Τρέξατε.»

Ο Ρώσος άρχιστράτηγος έδίπλωσε το γραμματίον και το έθηκεν είς το θηλάκιόν του. Είτα παρετήρησε το τελευταίον τον Μαρκελίνον.

— Κύριε, τῷ είπε, θέλετε γίνεαι συναγματάρχης, και θέλω τηρήσει την ύπόσχεσίν μου· άλλ' είσθε ο έσχατος τῶν

άθλιων και προεδώκατε τον μονάρχην σας, τους συστρατιώτας σας και την πατρίδα σας. Όθεν μη προσμένετε παρ' έμου είμη την εκπλήρωσιν καθαρώς και άπλῶς τῶν συμφωνιῶν ήμῶν και μη εμφανισθήτε ούδέποτε ένώπιόν μου.

Και ο στρατάρχης έφίππευσε και άπηλθε μεθ' όλοκλήρου του στρατου του επί της δεξιᾶς όχθης του Βερεζίνα, αντίκρυ της Στουδιάγκκας, και ήνοιξε τα πύρ επί τῶν έργων τῶν γεφυροποιῶν του στρατηγού Εβλέ.

Έν τούτοις ο ίππος του Σαλπικτοῦ, άφου έρρίψε μακρὰν αυτού το άγενές φορτίον του, κατατρώγει την χιονοσκεπαστον πεδιάδα.

Δις πίπτει άπηυδηκῶς και δις έγείρεται και ακολουθεί τον δρόμον του.

Δέν είδε τον κύριόν του εκτάθην και άκίνητον επί της χιόνος; ή όσμη του χυθέντος αίματος δέν έφθασε μέχρις αυτού; Και ο ίππος τρέχει, τρέχει από ρυτῆρος πάντοτε . . . . .

Η σφαίρα του Μαρκελίνου προσέβαλε τον Άνσέλμον μεταξὺ τῶν δύο ὤμων.

Ο Άνσέλμος έπεσεν, είτα ήγέρθη έφ' ήμισυ, όπως καταρασθή την δολοφόνον του· είτα επανέπεσεν αυθις.

Και την φορὰν ταύτην, οι όφθαλμοί του εκλείσθησαν· ήδη δέ ίδου αυτός άφωνος επί της σκληρᾶς χιόνος, ήτις φοινίσσεται δια του αίματός του.

Ο Άνσέλμος είναι ήδη νεκρός και το πνεύμά του, κεχωρισμένον του γηίνου περικαλύμματός του, διήλθε το διάστημα, όπως επανέλθη είς το έδαφος της πατρίδος;

Η ψυχή του πτωχου σαλπικτοῦ έχει εγκαταλίπει το σώμά του; ή μάλλον, ζῶν έτι, βεμβάζει τον τελευταίον βεμβασμόν εκείνων, οίτινες, έστερημένοι ήδη πάσης αίσθήσεως, αγωνίζονται έτι κατά του ύπερτάτου και έσχατου σφιγγίματος του θανάτου;

Ο Άνσέλμος επανευρίσκεται είς Κριζενόν . . . . είναι καθισμένος παρὰ την έστίαν, έν τῇ μεγάλῃ αίθουσῃ της επαύλεως.

Είσιν άπαντες εκεί, διότι είναι ή ώρα του δείπνου, οι σύντροφοι τῶν παιδικῶν του χρόνων και της ήθης του, και ο μπάρ-

μπα-ΰβάν, και ο Άρμάνδος Ζουίλλυ, και ή γελόσσα Σωσάννη, και ή κυρά Μαριάννη και Φραγκίσκος ο Μανσώτ.

Μόνη ή Μιοννέττη είναι άπουσα.

Πῶ είναι λοιπόν;

Ο πτωχός Γκαλουμπέτ έρωτᾶ ματαίως άπαντας· ούδεις θέλει να τῷ άποκριθῇ.

Τέλος, ή Μαριάννη κλίνει επί αυτού και ο Γκαλουμπέτ αισθάνεται δύο παχέα δάκρυα ρέοντα επί του προσώπου του . . .

Ο Άνσέλμος εύρίσκετο είς το μέρος αυτό του παραδόξου βεμβασμου του, όταν οι όφθαλμοί του ήνοιχθησαν αυθις.

Αίσθημά τι θερμότητος τον είχεν αναζωπυρώσει.

Και όταν οι όφθαλμοί του ήνοιχθησαν συνήντησαν δύο όφθαλμούς προσηλωμένους επί αυτού, δύο μεγάλους όφθαλμούς πλήρεις δακρύων.

Ήτον ο ίππος του, όστις τον παρετῆρει.

Ο ίππος του, όστις από πολλῆς ώρας τον είχε στρέψει και επαναστρέψει διά της όπλης του, όστις τῷ έλειχε τὰς χειρας και το πρόσωπον.

Ο ίππος του, όστις ήρξατο να χρεμετίζη, όταν ο πτωχός Γκαλουμπέτ ήνοιξε τους όφθαλμούς.

Και τότε, νοῆμον και πιστόν μέχρις άκρου, το ζῶον, βλέπον ότι ο κύριός του δέν είναι νεκρός, φαίνεται μαντεῦον δια του θαυμασιου ένστίκτου αυτού, ότι έχει ανάγκην ταχέων βοηθημάτων και ότι, εάν μένη εκεί έξηπλωμένος επί της χιόνος, το ψυχος μέλλει έντός όλίγου να τον θανατώση.

Και έπειδή ο Άνσέλμος κατέβαλε ματαίως προσπαθείας, όπως έγερθῇ, ο ίππος καταλαμβάνει ότι δέν θέλει ποτέ δυννηθῆ ν' αναθῇ επί του έπιπέδου, και, άπηλπισμένος να φέρη τον κύριόν του επί της ράχews του, τον άρπάζει δια τῶν όδόντων εκ τῶν ένδυμάτων και επαναλαμβάνει τον δρόμον του. (άκολουθεί)

ΠΟΙΚΙΑΗ ΣΤΟΑ.

Η άπουσία σμικρύνει τὰ μέτρια πάθη και μεγαλύνει τὰ ισχυρά, ως ο άνεμος όστις σβύνει τὰ κηρία και άνάπτει το πύρ. La Rochefoucauld.

Η εύτυχία τῶν περισσοτέρων γυναικῶν συνίσταται είς τον αριθμόν τῶν λατρευόντων αυτάς, και ή υπερηφάνειά των είς την αλλαγὴν όσον το δυνατόν περισσοτέρων.

Rochebrune

Ο έρως αποκτάται δια του έρωτος· εάν λοιπόν θέλεις ν' αγαπάσαι, αγαπά πρῶτον συ ο ίδιος.

Σενέκας.

Ο έρων πιστεύει ή,τι φοβείται.

Όβιδιος.

Γυνή τις εύφυῆς με είπε γνώμην τινά, ήτις δύναται να λησθῇ ως το μυστικόν του φύλου της, ότι δηλαδή: Πισα γυνή λαμβάνουσα ένα έρραστήν, πκρατηρεί μάλλον πῶς φαίνεται ούτος είς τὰς άλλας γυναίκας ή πῶς φαίνεται είς αυτήν την ιδίαν.

Chamfont.

Όταν ή γυνή φθάση τῷ τριακοστῶν έτος το πρώτον πράγμα το όποιον λησμονεί είναι ή ηλικία της, όταν φθάση τῷ τεσσαρκοστῶν χάνει παντελῶς την μνήμην.

Ninon de Lenclos.

Όταν αγαπᾷ τις ή ψυχή χορεύει είς τους όφθαλμούς.

Eunapius.

Ο έρως ύψώνει ή ταπεινώνει την ψυχὴν αναλόγως του προσώπου όπερ τον εμπνέει.

Mme Elie de Beaumont

Ο έρως είναι δέν ήξεύρω τί, έρχεται δέν γνωρίζω πόθεν και τελειώνει άγνωῶ πῶς.

Εξ όλων τῶν παθῶν ο έρως είναι το μάλλον διαταράττον το λογικόν, το θέτον μάλλον την ψυχὴν έν άταξία και ποιούν αυτήν να πράττη τὰ μεγαλειότερα λάθη. Τινές δέν εύρίσκουσι παντελῶς σχεδόν διαφορὰν μεταξὺ άφρονος και έρωτευμένου· διότι αι πράξεις του μεν έχουσι μεγίστην αναλογίαν προς τὰς του έτέρου. Και αν ή παραφροσύνη ταράττη το πνεύμα ο έρως ταρασσει την κρίσιν και παραλύει το λογικόν. Εάν παρατηρήσωμεν τους έρωντας θέλομεν ιδεΐ, πραγματικῶς, ότι ο είς τρέφει έρωτα προς πρόσωπον μη αξιόγαστον, και ο άλλος μισεΐ πρόσωπον άξιον ν' αγαπάται· ο είς εύρίσκει άσχημον ή,τι είναι ωραιον, και ο έτερος εύρίσκει ωραιον το άσχημον· ότι ο μεν εκτιμᾷ ή,τι έπρεπε να καταφραγῇ και ο δε καταφρανεΐ ή,τι ωφείλε να εκτιμᾷ. Παρατηροῦμεν ότι τινές τρέχουσι κατόπι τῶν φευγόντων αυτών, άλλοι δε τούναντίον φεύγουσι τὰ πρόσωπα άτινα τους ακολουθοῦσιν· οι τυφλοί

ἤθελον ἐκλέξει καλλίτερα τῶν ἀφρόνων αὐτῶν ὥστε, εἰάν τὸ λογικὸν εἶναι τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ κάμνει ἡμᾶς νὰ τὸ χάσωμεν εἶναι τὸ μέγιστον τῶν κακῶν. Ἰνα κάμωμεν τὴν διάγνωσιν τοῦ πάθους τούτου, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἀντικείμενα ἐξ ὧν εὐχαριστεῖται, ἐξ ὧν σύγκεινται οἱ πολυτιμότεροι αὐτοῦ θησαυροὶ καὶ ἐξ ὧν ἡ φιλοδοξία του κορέννυται. Ἐν βλέμμα, ἐν μειδίαμα, μία λέξις, ἐν κακοδαίμον μικρὸν ἐπιστόλιον, ἀθλία τις ἄκρα ταινία εἶναι τὸ τέριμα ὄλων τῶν ἐπιθυμιῶν του, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν ἐλπίδων του, ἡ ἀμοιβὴ ὄλων τῶν ἀγώνων καὶ ἡ πληρωμὴ ὄλων τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἐντούτοις, ἵνα ἀποκτήσῃ τις τὰ μεγάλα ταῦτα ἀγαθὰ, πρέπει νὰ στενάζῃ, πρέπει νὰ θρηνηῖ, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ μακρὸν χρόνον καὶ νὰ ὑποφέρῃ μάλιστα χωρὶς παράπονον· πρέπει νὰ φροντίζῃ διηνεκῶς, νὰ ἦναι αἰωνίως ἀνήσυχος, νὰ χάσῃ τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν του, νὰ μὴ ὀμιλῇ παντελῶς, νὰ μὴ κοιμᾶται καθόλου, νὰ μὴ γελάῃ ποσῶς, νὰ ἦναι ὠχρὸς καὶ ἠλλοιωμένος, ἰσχνὸς, ῥεμβῶς καὶ μελαγχολικός. Πρέπει νὰ παραμελῇ τοὺς φίλους του, τὰ συμφοροντά του, τὴν φήμην του, ὅπως δοθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἀντικείμενον οὕτω εὐχρηστον· πρέπει νὰ φέρηται ὡς εἰάν ὑπῆρχεν ἓν μόνον πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ μὴ βλέπῃ παρ' αὐτὸ μόνον, νὰ μὴ ἐκτιμᾷ ἄλλο καὶ νὰ τὸ παρακολουθῇ ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα· καὶ τέλος νὰ κατασταθῇ ὀχληρὸς, ἀφοῦ ἐγένετο ἐρχστής, καὶ νὰ γίνῃ μισητὸς προσηπαθῶν νὰ ἀγαπηθῇ.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα δὲν εἶναι τίποτε συγκρινόμενα πρὸς τὴν ζηλοτυπίαν, ἣτις παρακολουθεῖ τὸν ἔρωτα. Ὁ ἄδης δὲν ἔχει τιμωρίαν ἀρκετὰ σκληρὰν ἵνα τὴν συγκρίνωμεν πρὸς τὸ λυσῶδες τοῦτο πάθος, ὅπερ παραφέρει τὴν ψυχὴν, ταραττει τὸ λογικόν, ἀσθενεῖ τὰς αἰσθήσεις, ἐπικαλεῖται ἀνύπαρκα φαντάσματα, ὑπολαμβάνει τὰ ψεύδη ὡς ἀληθείας καὶ τὰ ὄνειρα ὡς πραγματικὰ ὄντα. Ἡ ζηλοτυπία τρέφεται μὲ φάρμακον, αὕτη δὲ τρέφει τὴν ὑπ' αὐτῆς κυριευμένην ψυχὴν. Εἶναι ἐκ τῶν ὄφρων ἐκείνων, οἵτινες δάκνουσι τοὺς γεννήτοράς των. Αἱ γλυκύτεραι αὐτῆς ὄνειρώξεις ἔχουσιν ἀντικείμενον κρημνοὺς καὶ σχοινία, φάρμακα καὶ

ἐγχειρίδια, τὸν θάνατον τοῦ ἀντερᾶστοῦ ἢ τὴν αὐτοκτονίαν. Ἐκ τῆς παραφόρου ταύτης μανίας ἀπειροὶ προῆλθον φόνοι, δολοφονίαι καὶ ἄλλα τρομερὰ κακουργήματα. Ἐκ τούτου οἱ ποιηταί, οἵτινες εἰκόμισαν ἡμῖν τὸν ἔρωτα, ἀρχὴν τοῦ πάθους τούτου, παρέστησαν αὐτὸν παιδίον, ἵνα ἐκφράσωσι τὸ ἄλογον τῆς διαγωγῆς του· τὸν ἐξωγράψισαν ἔχοντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κάλυμμα, ἵνα ἐξηγήσωσι τὴν ἀποπλάνησιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡ παραφροσύνη αὕτη κυριεύει· τῷ ἔδωκαν ὄπλα, ἵνα παραστήσωσι τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα πράττει· καὶ, ὡς εἰς τὰς Ἑρινύδας, τῷ ἔθεσαν δαυλὸν εἰς τὴν χεῖρα, ἵνα μᾶς δώσωσι νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ὀλέθριον πῦρ ὑφ' οὗ ἡ καρδιά καταναλίσκεται, καὶ ὅπερ κατέστρεψε πολλάκις οἴκους, πόλεις, ἐπαρχίας καὶ ἔθνη ὀλόκληρα.

Mlle de Scuderi.

Κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος λατρεύομεν ἄνευ ἐνδοιασμῶν, κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἀγαπῶμεν, κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἐπιθυμοῦμεν, καὶ κατὰ τὸ τεσσαρακοστὸν σκεπτόμεθα.

Paul de Koc.

Τὸ μέλλον, ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἔρωτος, φέρει τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος.

Mme Sevigné.

Ὁ ἀνὴρ ὀμιλεῖ περὶ τοῦ ἔρωτός του πρὶν ἢ τὸν αἰσθανθῆ, ἡ δὲ γυνὴ δὲν ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτῆς ἢ ἀφοῦ τὸν ἀπέδειξε.

Latena.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ

Αἰνίγματος.

Βουλῆ, Βολῆ, Οὐλῆ, Βοή.

~~~~~

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ καλλίτερον ἀπάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πλάσμάτων, θά πληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ τοὺς πόρους τῶν σωματίων, ἂν καὶ πρὸς στιγμὴν θελήσῃ χωρὶς τρέχων ν' ἀφίσῃ.

Ε. Σ.